

[Berlau]

ville det gå helt forfærdeligt med vores land. Det er gået siden hen, selv om damerne også har stemmeret.

Når man hører på de borgerlige tordentaler heroppefra, kan man få fornemmelsen af, at folket bare er en bande abekatte, som i hvert fald ikke bør understyres med indflydelse af nogen art. Det har vi naturligvis en anden opfattelse af i Fælles Kurs. Vi mener, at folket i den udstrækning, det overhovedet er muligt, bør være medbestemmende på de områder, det lever i, det være sig i stort som i småt.

Det ansvar, der bliver talt en hel del om her, er jo ikke et spørgsmål om, at seminarierne eller folkeskoleelever eller andet skal erklære fremmede magter krig. Der er alene tale om, at man skal beskæftige sig med det område, som man har med at gøre lokalt, og det er en naturlig ting og en selvfølge i et samfund, som udvikler sig. Derfor er vores holdning til forslagene stærkt positiv. Vi vil dog godt tage forbehold vedrørende nogle detaljer forskellige steder, f.eks. kan der måske kigges på sammensætningen i den form, man vil administrere på. Her kan der måske endda komme bedre forslag end det, som SF har fremsat her.

Det irriterer mig forfærdeligt, når hr. Poulsgaard pludselig begynder at kalde SF for det, han plejer at kalde Fælles Kurs for. Det med smør på begge sider af brødet plejer at være forbeholdt Fælles Kurs, og vi vil gerne have vores smør i fred. Det skal hr. Poulsgaard ikke begynde at dele ud til SF eller andre. Det er en lille tête-à-tête, vi har mellem Fremskridtspartiet og Fælles Kurs, og den vil vi så naturligvis gerne have lov at beholde for os selv.

Jeg synes naturligvis ikke, det er dårligt, hvis man i selvforvaltning eller i et system, man selv administrerer, kan finde ud af at skære ned på tingene. Her er hr. Poulsgaards sammenligning med Information helt ærligt nærmest talentløs. Hvis det er sådan, at en virksomhed går dårligt – og det er ligegyldigt, om den er privat eller en medarbejderejet institution – må man naturligvis søge at finde økonomiske løsninger på sine problemer. Forskellen mellem den private og den medarbejderejede er jo, at den private vil forsøge at skyde sine økonomiske tab over på andre mennesker, således at den ikke selv lider noget tab. Den medarbejderejede virksomhed er naturligvis nødt til at kigge til det på en anden måde.

Man hører f.eks. aldrig aktionærer i private virksomheder sige: Nå, vi kommer til at droppe vores aktionærudbytte i år, for det går ikke så godt, det her. De vil langt hellere foretrække at sige: Vi har ikke det nødvendige dækningsbidrag i vores kasse, og derfor må vi sætte omkostningerne ned i vores virksomhed. Det er den sædvanlige kliché, men den indeholder i realiteten nøjagtig det samme. Derfor er sammenligningen med Information, som i hvert fald nok ikke ligger SF så nær, som hr. Poulsgaard gav udtryk for, ikke god. Det er vel nok nærmest deres eget dagblad, Socialistisk Dagblad, man burde have taget frem som eksempel. Det gik jo faktisk konkurs på helt almindelig kapitalistisk vis, dengang der ikke var flere penge i kassen, så det er et dårligt eksempel at hænge SF op på, når det drejer sig om administration af demokrati og noget medindflydelse i denne sammenhæng.

Men tilslutning til forslagene.

Aage Frandsen (SF):

Jeg skal da indledningsvis takke for de positive bemærkninger, der faldt, først og fremmest fra Fælles Kurs og Socialdemokratiet. Jeg oplever også, at der er positive bemærkninger til i hvert tilfælde intentionerne fra Det Radikale Venstre og vel også lidt fra undervisningsministeren. Der er i hvert tilfælde lidt mere, end der var hos ordførerne for de partier, som tegner regeringen. Det hænger nok sammen med, at undervisningsministeren i hvert fald taler meget om selvforvaltning og også mener det. Det er så spørgsmålet, hvordan vi skal kombinere selvforvaltning med demokrati. Det er selvfølgelig en ganske interessant diskussion om, hvordan vi skal udforme vores demokrati.

Undervisningsministeren har da helt ret i, at den enkelte har lige så megen ret som gruppen. Fordi det er en gruppe, der siger noget, behøver det ikke være rigtigt i forhold til den enkelte. Men når det drejer sig om demokratiet i vores samfund, har vi vedtaget, at det er flertallet, altså gruppen, der lægger nogle linjer. Det er ikke den enkelte, der bestemmer. Vi har vedtaget, at det er en fordel, at det er os alle sammen, der deltager i beslutningsprocessen, og at man så i fællesskab – det bliver så et flertal – finder frem til, hvad der skal være gældende. Det er det politiske demokrati.